

Но кой я пита, че той я от-
вращава. Майка ѝ решава. Тя
е всичко.

Гърдитѣ на Царка се задъ-
хаха отъ гнѣвъ и прокле ум-
рѣлата си майка: — три пѣти
по-дълбоко да потъне въ земя-
та и червеитѣ да се гнусятъ
отъ плътта ѝ.

— Не майка, вещица бѣ, —
анатемосваше Царка... Ако
не бѣ тя — да не съмъ сега
тукъ!

... Пъкъ и той! Разбра че
го неща; че ми е противенъ
— защо не се праждоса, ами
като се заплесна, че...

— Ама пакъ мама, кокалитѣ
ѝ миръ да не познаятъ, пакъ
тя му даде куражъ: Нея гле-
дай; тя ще ѝ доде ума. Въ
имотна кжца и обичьта лиза.
Ти не си вчерашенъ. Обичьта
е като рибата, гдето има под-
моли — тамъ зимува.